

Thomas Erikson

Wandaden

Band 1

2016
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Hoofdstuk 1

De stilte aan de andere kant van de lijn zei hem helemaal niets.

Eerst niets. Toen – alles.

De stem was broos en ongelukkig. ‘Ze hebben mijn telefoon afgepakt,’ zei ze.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Tom Leijon en hij ging rechtop op de bank zitten.

‘Ze hebben mijn telefoon afgepakt,’ herhaalde ze. ‘Zomaar afgepakt. Mijn nieuwe.’

‘Waar ben je? Wat is er gebeurd?’ Tom slikte.

‘Kun je me komen halen? Ze hebben mijn telefoon afgepakt.’ Ze klonk klein en iel.

‘Waar ben je, Sara?’ Tom hield een hand voor zijn keel, slikte nog eens en voelde zijn adamsappel bewegen onder zijn huid.

‘Wacht even,’ zei ze.

Stemmen, gemompel op de achtergrond.

Sara gaf een adres op in Marieberg. Tom keek op zijn horloge. Halfvier’s ochtends, 14 december. Sint-Lucianacht. Een klassieke feestnacht. Zelf deed hij er niets aan. Hij had in zijn eentje Sint-Lucia gevierd, een paar films gekeken waar hij eerder niet aan toe was gekomen. Hij had geen vriendin. Niemand om een Sint-Luciamaltijd mee te eten. Hij wilde er niet aan denken hoe dat met kerst zou gaan.

Hij had zich op deze feestdag vooral zorgen zitten maken over de toekomst. De videotheek had in november zo slecht gedraaid dat hij zichzelf geen loon had uitbetaald. Steeds meer mensen downloadden films van internet. Straks had hij geen klant meer over.

‘Ik kom eraan.’ Hij gooide de telefoon neer en raapte zijn broek van de vloer. Hij keek naar het scherm. *Afgeschermd nummer*. Stel je voor dat ze er niet was wanneer hij daar aankwam?

Tom trok een T-shirt aan dat naar zweet rook en rukte de deur open.

Hoofdstuk 2

Nina Mander ging voor het bureau van Gabriel Hellmark zitten. Zoals gewoonlijk was de hele kamer van vloer tot plafond volgestouwd.

De inspecteur keek niet op van het scherm. Hij was ongeschoren en droeg een gekreukt overhemd. Er zat een ontevreden trek om zijn mond die overal van kon komen. Nina wist dat hij tijdelijk naar een andere afdeling was gegaan om aan nog een team leiding te geven. Hij nam weer eens te veel hooi op zijn vork. Delegeren was niet zijn sterkste kant. Hij kwam als eerste en ging als laatste weg. Inspecteur Hellmark werkte het hardst van iedereen.

‘Wat doe jij met Sint-Lucia?’ vroeg hij zonder haar aan te kijken, terwijl zijn vingers over het toetsenbord vlogen.

‘Met Sint-Lucia? Nog niet over nagedacht.’ Ze wist niet of ze die dag met Alex door zou brengen. Hij was er niet duidelijk in geweest of hij zou werken of niet. Het leven van een consultant scheen een flinke dosis vrijheid in te houden, maar die vrijheid had wel een prijs. Hij had er een handje van opeens tot over zijn oren in het werk te zitten terwijl hij vrij had zullen zijn. Sommige cliënten belden op de gekste momenten.

‘Kun je werken?’ vroeg Hellmark en hij schoof het toetsenbord naar voren. Hij rechte zijn rug en Nina

hoorde het kraken.

Ze dacht even na. 'Ik weet het niet.'

'We zijn zwaar onderbezet. Er zijn een paar zieken.'

Hij dreunde de namen op en combineerde die met een lange rij ziektes, terwijl hij met de muis scrolde.

Nina herinnerde zich wat ze over haar chef had geleerd. Wees duidelijk, gebruik niet meer woorden dan nodig is. 'Oké. Ik werk wel.'

Hij stopte met scrollen. 'Je krijgt het druk, realiseer je dat wel. Met allemaal dingen waar je overgekwalificeerd voor bent.'

'Dat maakt niet uit.'

Hij knikte en ging terug naar het scherm. Binnen een paar seconden zat hij op de toetsen te rammen alsof zijn leven ervan afhing. Nina wist dat haar baas alweer elders zat met zijn gedachten. Hij had gekregen wat hij wilde en nu was hij klaar voor de volgende taak. Ze wist dat hij haar niet zou bedanken.

Op weg terug naar haar eigen kamer dacht ze na over wat ze tegen Alex moest zeggen. Zou ze hem bellen om te zeggen dat hij geen plannen moest maken? Of moest ze wachten tot hij haar iets vroeg? Hij was het gewend om zijn eigen plan te trekken en volgde hoofdzakelijk zijn eigen weg. Maar af en toe was hij ook eigenaardig afwachtend.

Ze belde Alex en sprak een boodschap in op de voice-mail.

Ze hadden elkaar het afgelopen jaar vaak gezien, maar ze werkten allebei veel en zagen elkaar nog steeds niet dagelijks. Ze hadden ieder hun eigen appartement, zij in Vasastan en hij in Östermalm. Ze hielden allebei hun vrijheid. In sommige opzichten was dat best praktisch. Ze was niet pardoos voor Alex gevallen, haar belangstelling voor hem was langzamerhand gegroeid toen ze samen jacht maakten op de miljonairsmoordenaar – zoals de kranten hem hadden genoemd. Tijdens het onderzoek, waarbij hij de politie in zijn hoedanigheid van gedragswetenschapper had geholpen, had ze hem alleen als consultant gezien. Maar stukje bij beetje had ze hem leren kennen. Van het een kwam het ander, en een spontaan bezoek bij hem thuis had geleid tot dingen waarover ze geen controle had gehad. Eerst vroeg ze zich af of het serieus was, of dat het maar een manier was om niet alleen te hoeven zijn. Ze wist het niet zeker. Ze was net dertig geworden en had niet bepaald haast om erachter te komen.

Hoofdstuk 3

Tom reed veel te snel door de sneeuwrij. Er was geen verkeer en de oude gebutste Honda glibberde over de gladde straten. Een kwartier later was hij er. Op de hoek van de straat stonden drie figuren ineengedoken onder een lantaarnpaal. Een ervan was Sara.

Eenmaal uit de auto liep hij op een holletje naar haar toe. Hij ademde in, de lucht was ijskoud in zijn longen en hij keek naar de man en de vrouw die Sara gezelschap hadden gehouden.

De man stopte zijn telefoon in zijn zak, sloeg zijn arm om de vrouw heen en zette een stap naar achteren.

‘Bedankt voor het gebruik,’ zei Sara met overslaande stem. ‘Fijn dat ik...’ Ze keek naar Tom, zocht zijn blik.

Hij keek haar aan en maakte een vragend gebaar.

De man en de vrouw gingen weg. De vrouw keek om. De man zei iets en de vrouw draaide zich nog eens om, waarna ze om de hoek van de straat verdwenen.

‘Ze waren met z’n vieren,’ zei Sara.

De ene kant van haar gezicht was blauw geslagen. Een oog was dik. Haar gewoonlijk zo zorgeloze stem was veranderd in een kurkdroog geknars waar geen greintje fut in zat. Zo schor had hij haar nog nooit gehoord.

‘Ze waren met z’n vieren, ik zei dat ik het niet wilde...’ Ze droogde haar gezicht af aan zijn jas. ‘Ik zei nee, maar ze waren met z’n vieren, Mari ging weg...’

Tom hield haar zo stevig vast als hij durfde. Hij deed zijn ogen dicht. Opeens besepte hij dat ze niets aanhad onder haar jack en hij trok het steviger om haar lijf. De band van haar spijkerbroek was gescheurd. Het was zeven graden onder nul. Het leek wel of ze blote voeten had in haar schoenen.

Terwijl Tom haar naar de auto leidde, probeerde hij rationeel te denken. Toen Sara naast hem voorin zat, had hij het gevoel dat hij geen recht had daar te zijn. Ook al woonden ze in dezelfde stad, hij had eigenlijk geen idee wat voor soort leven ze leidde. Er zou nu iemand anders bij haar moeten zijn. Hij probeerde zich te herinneren wanneer hij Sara voor het laatst had gebeld. Vermoedelijk een aantal maanden geleden.

Ik ben haar broer, bedacht hij. Ze heeft mij gebeld, niet iemand anders.

Tom had tranen en wanhoop verwacht, maar Sara was verbeterd en geconcentreerd. Ze wilde beslist meteen aangifte doen. Ze leunde op hem toen ze de trap op liepen naar het politiebureau van Kungsholmen. Het was het enige bureau dat hij kende, en bovendien het dichtstbijzijnde. Sara mocht meteen verder komen toen de agente besepte wat er gebeurd was. De agente keek Tom met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Ik ben haar broer,’ fluisterde hij, terwijl hij naar zijn schoenen keek.

Waarom fluisterde hij? Misschien omdat de muren van het politiebureau al op hem af begonnen te komen. De geüniformeerde vrouw klopte op zijn arm en knikte. Haar dubbele kin deinde mee. 'Daarginds is koffie,' zei ze in gebroken Zweeds.

Tom bracht Sara naar een kamer die deed denken aan een wachtkamer van een tandarts, maar dan zonder de beduimelde tijdschriften. Vuilblauwe banken van een model uit de vroege jaren tachtig. Hij huiverde, hij had meer dan alleen een T-shirt moeten aantrekken onder zijn jas, maar de koffie was warm en hij dronk er dankbaar van. Hij wilde Sara een kopje geven, maar ze schudde haar hoofd. Ze was stil, angstwekkend stil. 'Sara, ze komen hier niet mee weg.'

Ze tilde haar hoofd op en keek hem aan.

'Dat beloof ik. Ze zullen hun straf niet ontlopen.'

Sara keek naar de vloer.

'Dat zul je zien.' En op dat moment meende hij echt wat hij zei.

Even later kwam de agente terug. 'Wacht hier,' zei ze met een strenge blik, waarna ze met Sara naar een kamer een eindje verderop in de gang liep. Tom keek hen na.

Hij ging zitten en wachtte.

Hoofdstuk 4

In de krappe verhoorkamer stonden een tafel en drie stoelen. Sara zakte in elkaar op een stoel en trok haar jack dicht om haar lichaam. Ze kon zich niet herinneren wanneer ze het voor het laatst zo koud had gehad.

Een geüniformeerde agent kwam het vertrek binnen. Ondanks het late uur was hij goed geschoren. In zijn borstzakje prijken vijf identieke pennen. Hij keek haar aan, knikte even en trok een stoel aan tegenover haar, terwijl hij een paar blaadjes las.

‘Nou,’ zei hij en hij legde de blaadjes op tafel neer. Zijn blik gleed naar haar borsten. Dat was misschien niet eens de bedoeling en het was maar heel even, maar ze trok haar jas toch nog steviger om zich heen.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg hij en hij pakte een van de pennen. Hij klikte er een paar keer mee, zette een streep op het blaadje om te kijken of de pen het deed. Hij knikte haar toe.

Sara slikte. ‘Ik... ik ben verkracht,’ zei ze zacht.

De agent staarde haar een paar seconden aan. ‘Ik begrijp het,’ zei hij. ‘Wat kun je vertellen?’

‘Ze waren met z’n vieren.’

‘Met z’n vieren. Dat is niet zo mooi. En wat hebben ze met je gedaan?’

Sara deed haar ogen goed en wel vijf seconden dicht